

שערי ישועות

זורע צדקות - מצמיח ישועות
 לחיזוק סעודת מלווה מלכה. וזיכוי עם ישראל

גליון מס' 1
 אדר [א'-ב'] תשע"ו

- שערי הלכה
- שערי מעשה
- שערי הוד
- שערי זוהר
- שערי סיפור

כתבים המשתתפים:
 י. בר זאב.
 הרב שלמה בלוי.
 הרב גמליאל רבינוביץ.
 הרב קובי לוי.
 שבת טיש.
 הרב שמעון כהן.

דבר העורך

בשבח והודיה להשי"ת שהגענו עד הלום, שזכינו להוציא את העלון החשוב שערי ישועות, כדי להמשיך ישועות לעם ישראל, במעשים קטנים וקלים, המתאימים לכל איש ישראל, באשר הוא שם, וכן רצינו לשבח, את הכותבים החשובים, שהצטרפו להיות מסופרי הקודש, לזכות את עם ישראל, וכן רצינו לשבח את כל העוסקים במלאכת הקודש יומם ולילה לא ישובתו, וכן לכל העוזרים והמסייעים לכל המלאכה, המנצחים על עבודת הקודש, וכן היד עוד נטויה, להוסיף עוד מאמרים וסיפורים נוספים, מסופרים ידועים ובעלי שם, לפאר ולדומם את בית ה', נשתדל להביא תוכן איכותי ומהנה בכלי מפואר, מידי הודש בחדשו,

בברכת חודש טוב,
 זעירא דמן הבריא
 העורך

נ.ב. כל מי שיש לו רעיון לקידום העלון, מזומן לכתוב ישירות לעורך...

העורך: י. הלוי

נא לא לטלטל את העלון בשבת!

שערי זוהר

שבת בו תשוב

מכ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א

נשיא מכון הזוהר העולמי

אלוקים בראותם גדל הפריקת
על שנתהוה בעוונותינו הרבים
שהוקל בכמה מקומות
ענינים החמורים שבחמורים
כגון דברים שחיבה התורה
עליהן מיתה וקרת [כגון חלול
שבת דכתיב מחלליה מות יומת,
ועריות דהינו טבילת נ... שהוא בכלל
כל עריות כמו שכתוב בפרשה אחר],
נפל לבן בקרבן וחושבין איך נוכל לקוות
בדורנו לרחמי שמים, אחרי שהפרו תורת
ד' באפן נורא כזה, ועל ידי זה ממילא
מתרפין לגמרי, אפלו לראות לתקן איזה
אנשים שנוכל להצילם מרדת שחת.
הזאת מטרת המדור "שבת בו תשוב":
להעמיק בלב היהודי עניני שחר וענש,
לבלי יפל חס ושלום לזרועות היאוש, אלא
יתחזק באמונה בשחר וענש לשוב אל ד',
ליראה אותו ולאהבה אותו כל הימים,
וינצל מרדת שחת.

כשמזכיר ברבים שדבריו לא ישמעו אפלו
לאחד מהם
וממשיך שם החפץ חיים במאמר תוכחה:
"ואמרו חז"ל (יבמות ס"ה) אמר רבי
אילעא משום ר' אלעזר בר שמעון, כשם
שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע (דכתיב
הוכח תוכיח - להוכיח מי שמקבל הימנו
רש"י) כך מצוה על האדם שלא לומר דבר
שאינו נשמע וכו', הינו בדבר שמדברנו,
כמו שאמרו חז"ל (ביצה ל') הנח להם
לישראל מוטב שיהיו שוגגין ולא יהיו

התמוטטות הדת בעקר מפני
רפיון האמונה בשחר וענש...
החפץ חיים במאמר "צפית
לישועה" (פרק א') מביא:
"הנה בעוונותינו הרבים אנו
רואין בכמה מקומות שנתמוטט
הדת מאד מאד ומנתקין הבנים
מילדותן מתורת ד' מה שלא היה כן
באיזה שנים שלפנינו. וכאשר נחקה היטב
על סבת הענין יש כמה דברים ועקר
הסבה הוא רפיון האמונה, שהאמונה
בעולם הנצח בשחר וענש ובביאת המשיח
ובכל יעודי התורה והנביאים, היא נתנה
אמץ לישראל בכל דור לשא כל המצוקות
והתלאות ולעמד עבור דתם במסירת
נפש הן בעצמם הן את בניהם, שיפיה
היה להאב לראות את בנו שחוט לעיניו
על קדשת השם להשיב נשמתו טהורה
לאלקי השמים, מלראותו בגרם האשר אם
חלילה יסלף דרכו מדור התורה והמצוה.
אכן בעוונותינו הרבים כהיום הצליח
מעשה שטן על ידי שלוחיו הרבים לרפות
שרשי האמונה מקרב ישראל הן בשחר
וענש הן ביעודי הנביאים וכאשר רואין
גדל המצוקות והתלאות שעוברים עלינו
בכל יום מדמין בנפשם שהקב"ה הסתיר
פניו ממנו לגמרי, ומתיאשין מן הגאולה,
ואינן מחפין למלכות שמים כלל, וכל אחד
פונה לעצמו ומבקש עצות הן בהתר הן
באסור איך לפרנס עצמו ובני ביתו, ויותר
מזה שאפלו התמימים והישרים יראי

שערי הוד

מלוה מלכה אצל הרב פיש זצ"ל

מאת: י. בר זאב

המרטיטות בבית הרב, פינוקים גשמיים לא היו שם, לכל היותר חתיכת חלה ומעט הערינג ועוד אי אלו טיבולים שונים אבל מזון ותענוג רוחני היו גם היו וקשה לתאר זאת למי שלא נכח במקום.

הסעודה היתה מתחילה בהדלקת הנרות בשתי קנדלברות גדולות שהוצבו על השולחן (אודותם נספר בל"נ בגליונות הבאים) הרב היה מכבד אנשים מסויימים להעלות את אור הנרות, והציבור היה נוטל ידיים לסעודה כשהנכבדים תופסים את מקומם ליד השולחן שלא היה רחב ידיים כלל ועיקר כמו כל הדירה שהייתה מצומצמת בשטחה אבל מעולם לא אמר אדם צר לי המקום, ובכלל בבית הרב היה תמיד מקום לכולם וכל יהודי באשר הוא ובאיזו דרגה רוחנית שלא תהיה היה מוצא בה את מקומו, קהל המשתתפים שוררו את הזמירות למוצאי שבת ואילו הרב היה עסוק במזיגת משקה ביד רחבה לכל המסובים ודואג לבל יחסר המזג רק לאחר שעה ארוכה נטל הרב את ידיו והסב לסעודה ומיד פתח את פיו במתיקות ועריבות בשירת הזמירות כשהוא בוחר לשיר דווקא את את הזמירות המשורות בליל ש"ק, היה ניכר בעליל כי הוא מתקשה להיפרד מהשבת וקדושת השבת בוערת בעצמותיו. זכור אזכור את אותם רגעים בהם היה מביט על הנרות, באותה העת היו פניו להבים כפני מלאך ממש, השיא היה כאשר הרב שורר בערגה ובתחנונים את השיר "רחם בחסדך" בינגון הידוע, ברגש רב ובהתעוררות עצומה כשכולם מאזינים בחרדת קודש. מיד אח"כ היה מספר את הסיפור המפורסם מהבעש"ט הק' זיע"א אודות הטבילה בנהר הקפוא בימים שטרם התגלותו, ולאחר מכן היה מברך את כל הקהל בברכות לרוב והם עונים אחריו אמן בשאגות אדירות.

המשך בעמוד ח'

הנה נתבקשתי לבוא בכתובים עבור הגליון החשוב היוצא לאור ע"י החבורה קדישא ה"ה "חיילי בית דוד" עורכי סעודתא דדוד מלכא משיחא ברוב עם מידי מוצש"ק זה רבות בשנים, אשר כבר נאמר על סעודה זו שהיא בבחינת "סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", האותיות של המילה סלם הם ראשי תיבות סעודת ליווי מלכה - אמנם סעודה זו נראית כמסיבת מרעים ודבר פשוט היינו מוצב ארצה, אבל ראשו מגיע השמימה - בשמים זה חשוב ונשגב למאוד מאוד, עיין דברי מהרי"א על התורה להגה"ק מוהר"י אסאד זצ"ל שם הוא מוסיף ומבאר על הפסוק "ואולם לזו שם העיר לראשונה", לזו היא בעצם הנמצאת בעורף האדם, ואינה ניזונית מכל מה שהאדם אוכל כמו שאר האיברים רק ממה שאוכלים בסעודת מלוה מלכה במוצאי ש"ק. ולכן כאשר אכל אדם הראשון מעץ הדעת ונגזרה עליו מיתה לא היתה עצם זו בכלל הגזירה, דכידוע האכילה מעץ הדעת הייתה ביום הששי, וזו א"כ הסיבה שע"י עצם זו יתעוררו המתים לעתיד לבוא. ובכח אכילת מלוה מלכה ממשיכים חיות לאותה העצם, וזהו הרמז בפסוק הנ"ל שהעצם הנקראת לזו מתעוררת תחילה בתחיית המתים. סעודה זו המתקיימת כאמור מידי שבוע היא המשך לאותם סעודות נעלות שנערכו ע"י אותו צדיק הזכור לטוב כבוד מורנו הרב פיש זצ"ל או כפי שנקרא בחיבה יתירה בפי ההמון ר' אברום. שנתייסדו בהררי קודש ע"י הרה"ק מהר"א מבעלזא זיע"א שהתבטא כי בכוחה של סעודה זו לקרב את הגאולה.

בשעת כתיבת השורות צצים ועולים בלבי געגועים עזים וזכרונות קודש מהסעודות

שערי זוהר

המשך מעמוד ב'

כאלו קיים עולם מלא, על אחת כמה וכמה מי שהציל נשמתו של ישראל מחטא, שכבר אמרו חז"ל הממחטיא את חברו גדול חטאו מן ההורגו. על כן מי יוכל לשער גדל המצוה של מי שמצוה את חברו להשיבו מעוון שהוא בודאי כאלו קיים עולם מלא. ואין לשער גדל המצוה והשכר של אלו המחזירים את אחרים לשוב בתוכחתם. ואמרו חז"ל על הפסוק: אם תשוב ואשיבך לפני תעמד (ירמיהו ט"ו י"ט), אם תשוב ישראל למוטב בתוכחתך, ואשיבך אלי, ולפני תעמד ועל כן אנחנו רואים שבמצות תוכחה צפונה עוד סגלה נפלאה להשיג סיעתא דשמיא ללכת בדרך ד" שהקב"ה בעצמו משיב את המוכיח אליו, בבחינת מדה כנגד מדה. אתה השתדלת לזכות את חברך ע"כ אשיבך ולפני תעמד" עכ"ל. ובענין זה נעתיק מן הספר "שכר ועונש":

יצא לאור על ידי הגה"צ רבי שלום יהודה גראס האדמו"ר מהאלמין שליט"א, בעמח"ס: אור הזוהר ד' חל', דברי תורה עה"ת ז"ח, דברי תורה על הש"ס י"ג חל', המקוה בישראל כהלכתה ח"ח, הסת"ם בישראל כהלכתה כ"ב חל', העירוב בישראל כהלכתה ג"ח, השבת בישראל כהלכתה כ"ו חל', קדושת ביהכ"נ י"ז חל', קובץ ספרים בעניני כשרות ג"ן חל', קובץ ספרי ניקור קי"ח חל', קובץ ספרים על הזוהר כ"ד חל', שמירת הברית י"ח, שמירת המצוות כהלכתן ח"ן חל', ועוד.

מזידין, הני מילי בדרבנן אבל מדאורייתא לא. ועין ברמ"א (ש"ע או"ח סימן תר"ח סעיף ב')... ושמעתי מאדמ"ח שליט"א, שזה הפלל שיש רק כשמוכיח ביחיד, אבל כשמוכיח ברבים הפלל ליתא, דברבים אי אפשר שדבריו לא ישמעו אפלו לאחד מהם.

מדה כנגד מדה - אתה השתדלת לזכות את חברך ע"כ אשיבך ולפני תעמד והעצה לזה, אחרי שמצות התוכחה היא חיוב גדול, אפלו עד מאה פעמים, לכן לא צריך אדם להתירשל להוכיח. וזה צריך להיות באופן שהשני לא ירגיש מדבריו שחושבים אותו לרשע, חס ושלום, מפני שתוכחה כזאת מרחקת את האדם עוד יותר מן הדרך הנכונה ... ודבריו יהיו רק בנחת ונדברי נעם וכבר אמר החכם מכל אדם דברי חכמים בנחת נשמעים (קהלת) ומענה רך ישיב חמה (משלי ט"ו א')... ובעוונותינו הרבים, רבים מהחרדים לדבר ד' מתירשלים להוכיח בזמן הזה על דברים הרבה, אבל על כל פנים צריך אדם להזהיר את חברו מעוונות שהחמיר בהם הכתוב מאד והגדיל את העוון. הינו מי שעושה את העוון ביד רמה, והתרגום בריש גלי, שכיון שעשה עברה קטנה ביד רמה, בפרסום, נכפל אז העוון נורא מאד כדכתיב: (במדבר ט"ו ל') והנפש אשר תעשה ביד רמה וגו' כי דבר ד' בזה ואת מצותו הפור הפרת תפרת הנפש ההוא עונה בה. ומה אם אמרו חז"ל שהמקיים נפש אחת מישראל, בגשם, הוא חשוב לפני הקב"ה

שערי הלכה

הרב שלמה בלוי

עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים...

ומובא בספרים הקדושים שהיא סגולה ללידה קלה ולזרע של קיימא,

ומכוחה של סעודה זו, משפיע ברכת השבת על כל סעודותיו של ימות החול ועל פרנסתו,

ומובא בספר פרי עץ חיים שער יח' פרק יז'

כי סעודה נקראת על שם דוד המלך ע"ה ועיי"ש שיאמר דא היא סעודתא דדוד מלכה משיחא,

ובליקוטי מהרי"ח כתב, שדוד המלך היה עושה סעודה בכל מוצאי שבת על כי ניצול ממיתה באותה שבת,

וכדאיתא בגמרא במסכת שבת דף ל' שאמר לו הקב"ה שימות בשבת וכו'...

ואנשי מעשה מהדרין לעשות סעודה זו בשבת אחים גם יחד,

ומובא בספר נוצר חסד מהרה"ק מקומרנא על פרקי אבות פרק ו' אות א' שעל ידי שאוכלים הרבה אנשים יחד את הסעודה, על ידי זה סגולתה מתעצמת להמשיך את העניינים הטובים,

ובשם הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זיע"א כתוב שיישוב אשר עורכים בו סעודת מלווה מלכה בציבור, יש בזה משום שמירה על כל היישוב (שיח זקנים ב"ה)

ובספר צמח דוד מביא שלכן מצינו ריבוי זמירות ופיוטים במוצאי שבת יותר משאר סעודות, כי סעודה זו ניזונית מכוחו של נעים זמירות ישראל, וע"ד הנסתר והסוד שבדבר, שמתגלה הארת דוד רגל רביעי במרכבה (וג' סעודות כנגד ג' אבות) כמובא בספרי המקובלים...

מובא בספרים הקדושים שיש שתי סימנים בשו"ע שכל הסימן הוא רק סעיף אחד, ודווקא שתי סימנים אלו, הן מהמצוות שאדם דש בעקביו ואינם נשמרים כדבעי,

והם שתי הסימנים בשו"ע או"ח סימן ש' של מצוות סעודת מלווה מלכה, וסימן תי"ט שהוא סימן על מצוות סעודת ראש חודש,

ועל זה אמר המליץ, עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים,

והנה על גודל חשיבות וערך מצווה זו, מובא בגמרא מסכת שבת לעולם יסדר אדם שולחנו במוצאי שבת, אפילו אינו צריך אלא לכזית, כדי ללוות את השבת,

פירוש, אף על פי שהוא כבר שבע, וכל מה שיאכל הוי ליה אכילה גסה, ואינו צריך לאכול, אז יאכל לפחות כזית,

כדי לקיים מצוות סעודה רביעית, כדי לתת כבוד לשבת, ללוותו דרך כבוד, כאדם שמלווה את המלך בצאתו מן העיר,

והנה אם כי הסכימו הפוסקים שסעודה זו אינה חובה כל כך, אלא למצווה מן המובחר, אף על פי כן רבות ונכבדות מדובר עליה ובגודל ערכה ורוב סגולתה, כדאיתא בגמרא שמביאה רפואה לאדם,

הלכות הבדלה כותב שהיא סגולה לפרנסה,

ובספר אורות יושר כתוב, שהמתאמץ לאכול סעודה זו אפילו אינו תאב, ניצול מלאכול ולשתות סמים המרים לרפואה,

ובמנחת שבת סימן צו' סעיף קל' מביא בשם הבעש"ט זי"ע שבזכותה להציל מהרהורי כפירה ומינות, ומסכנת רציחה ע"י רוצחים וליסטים עיי"ש מעשה רב בזה,

שערי הלכה

הרה"ג רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" ו"פרדס יוסף החדש" על המועדים.

ליצר הרע (עיין הקדמת תיקוני הזוהר דף י"ב ע"א).

מיד היה דוד עומד ועוסק בתורה.

וי"ל שדוד המלך ע"ה התפלל שיציל אותו הקב"ה מיד היצר הרע, ר"ל שלא יפריע לו לקום מיד ממיטתו. ודו"ק היטב.

בגמרא סנהדרין (דף ט"ז ע"א) איתא, כינור היה תלוי למעלה ממיטתו של דוד, כיון שהגיע חצות לילה רוח צפונית מנשבת בו, והיה מנגן מאליו, מיד היה דוד עומד ועוסק בתורה עד שעלה עמוד השחר, וכו', ע"כ.

ב. והגאון הנפלא רבי אשר חנניה שליט"א, (מח"ס שו"ת שערי יושר, ה"ח), כתב לי לתרץ, וז"ל, נראה די"ל דמאי דאמרין בגיטין מיירי במי שיושן שינה גמורה, אבל דוד המלך שכל שינתו שעד חצות היתה רק מתנמנם כסוס, כמבואר בגמרא ברכות (דף ג' ע"ב) עיי"ש, בזה אינו מזיק לגופו במה שקם מיד משינתו.

והנה הלשון מיד צריך ביאור, שהרי אסור לקום מיד ממיטתו, וכדאיתא בגיטין (דף ע' ע"א), ?

א. וי"ל בס"ד דהנה בשו"ע או"ח (סימן א' סעיף א') ג"כ איתא ברמ"א, וז"ל, ומיד שיעור משנתו יקום בזריזות לעבודת בוראו וכו'. ע"כ.

ואף לדעה השניה שם בגמרא בברכות, שנראה דס"ל שישן שינה גמורה, י"ל דכיון שקם לצורך מצוה לעסוק בשירות ותשבחות שבתהילים, שומר מצוה לא ידע דבר רע (קהלת ח' - ה'), ואין חשש שהקימה מיד תזיק לגופו. עכ"ל.

וכתב שם במשנה ברורה (ס"ק ח'), וז"ל, בזריזות, לאו דוקא, אלא ישהה מעט, ולא יעמוד פתאום, כי זה מזיק לגוף (גיטין דף ע'). עכ"ל. והכא נמי יש לתרץ כאן דמיד לאו דוקא, אלא ישהה מעט.

ג. והגאון הנפלא רבי כפיר ברוך מבורך דדון שליט"א, (מח"ס "מכבדי אכבד", "נוהג במ", "כבוד התורה", ושא"ס), כתב לי לתרץ, וז"ל, יש לומר מש"כ אצל דוד "עומד", פירושו "עומד משנתו", וכל הסכנה היא "בעומד מיד על רגליו", וכמ"ש בשו"ע הגאון רבי זלמן מהדו"ק (סימן א' סעיף ו'). עכ"ל.

ובדרך רמז יש לרמז, "מיד", ר"ת "מ'יד" י'שהה ד'וד". והבן.

והנה בתהלים (כ"ב, כ"א) כתיב, הצילה מחרב נפשי, מיד כלב יחידתי. וכלב מרומז

שערי מעשה

מתוך הספר שבת טיש - כרך ג', שנמצא בשלבי עריכה בס"ד

באדיבות מערכת "שבת טיש"

צאתם לדרך, נטלו הסוחרים עמם מאכלים מסעדות השבת, כדי לקיים את מצות מלכה מלכה בעודם באם הדרך. אותו לילה, היה ליל חרף סגרירי, החשן והערפל כסה את עין הארץ וכאשר החל השלג לכסות את שבילי הדרך, חששו הסוחרים שמא יטעו בדרךכם בהעדר דרך סלולה. לפיכך החליטו הסוחרים להמתין עד שן הסערה, אך כשבקשו להסב לסעדת מלכה מלכה, נזכרו ששכחו לטל עמם כד מים ואין באפשרותם לטל ידיהם לסעדה. הביטו הסוחרים כה זכה, וכשראו אור מנצנץ מרחוק, מהרו לנסע לשם.

כשהגיעו, גלו בקתה קטנה עומדת על אם הדרך. התדפקו הסוחרים על דלת הבקתה, וזו נפתחה בידי אכר נכרי שהזמין להכנס פנימה, להתחמם ליד התנור המוסק ולנוח מעט מעמל הדרך. שמחו השתפים על הארת הפנים של האכר, נכנסו פנימה וישבו לסעד את סעדת מלכה מלכה. בסימם, בקשו להפרד מהאכר שכה היטיב עמם, אך לחרדתם נפרצה לפתע דלת צדדית בבית ודרכה נכנסו כמה בריונים אימתניים כאשר בידיהם חרבות שלופות ועיניהם יורות זיקים. "לאן אתם מבקשים ללכת?" שאגו השודדים, "מכאן לא תצאו חיים! הבו לנו את כספכם ולאחר מכן נהרג אתכם, כפי שנוהגים אנו בכל האזרחים שנקלעים אלינו", אמרו השודדים ופרצו בצחוק מפיחיד. אימה ופחד נכלו על השתפים היהודים, והם החלו להתחנן על נפשם כשהם מציעים לשודדים את כספם ומבקשים את נפשם לשלל. הדברים נכלו על אזנים ערלות והשודדים האכזריים הסכימו רק לתת להם זמןמה כדי להתודות טרם מותם.

עודם עומדים ובוכים בדמעות שלישי, נשמעו

והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה.

משבח היה הסבא קדישא רבי ישראל מרוז'ין את המקפידים לאכל סעדת מלכה מלכה, סעדתא דדוד מלכא משיחא, והיה דורש פסוק זה ואומר: "סלם ראשי תבות סעדת לויית מלכה, שאף היא סלם המצב ארצה במאכלים גשמיים, אולם ראשו מגיעה השמימה". גם בנו רבי דוד משה מטשורטקוב, היה מפליא את מעלות סעדת מלכה מלכה ואמר שיש בכחה סגלה להגן ולהציל את המקפידים לקימה מדי מוצאי שבת. חסידיו נהגו להתאסף בבית מדרשו לסעדת מלכה מלכה בצותא ובדבוק חברים, משוררים זמירות להזכיר זכות אליהו הנביא ומספרים ספורי צדיקים לעורר זכותם וללמד ממעשיהם הטובים. פעם, כאשר ישבו החסידים כמנהגם בסעדה, הופיע לפתע רבם והתישב יחד עמם, ולאחר שהפליג בשבחה של סעדת דוד המלך, החל לספר:

שני סוחרים שתפים היו ר' יעקב ור' חיים דוד. יראי שמים היו השנים ומקפידים על קלה כבחמורה, וביותר היו מקפידים לערוך מדי מוצאי שבת סעדת מלכה מלכה כהלכתה, ולא היו מסתפקים במיני מזונות ומגדים, אלא היו נוטלים את ידיהם לסעדה על פת דוקא, כדי ללוות כראוי את שבת המלכה, כסעדתו של דוד המלך מדי מוצאי שבת, להודות לה' על שתיוו היו לו לשלל, כי ידע שעתיד הוא למות בשבת וכל מוצאי שבת היה שמח על שלא הסתלק באותה שבת. פעם אחת, נודע לסוחרים כי היריד המסחרי הגדול עתיד להתקיים ביום ראשון בשבת, והשנים נאלצו אפוא לצאת לדרך מיד במוצאי שבת, כדי להספיק להגיע לעיר הרחוקה בה מתקיים היריד. טרם

שערי מעשה

יֵצְאוּ לְדַרְכָּם אֶל הָעִיר הַגְּדוֹלָה כְּדִי לְהַשְׁתַּתֵּף בְּיָרִיד, אֵין בְּדַרְכָּם הַתְּנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם שׁוֹדְדִים, וּבְדַרְךָ נִס הַגִּיעַ פְּרִיץ בְּלַתִּי מְכַר וְהוּא הַצִּילָם מִרְדַּת שַׁחַת. נִרְעָשׁוּ הַחֲסִידִים לְשִׁמְעַת הַסְּפֹר, שֶׁכֵּן פְּרָטִיו דָּמוּ בְּדִיּוֹק לְסְפֹר שְׁסָפֹר רַבִּם אָמֵשׁ, וְהַתְּפַעְלוּתָם גְּדֹלָה יוֹתֵר כְּאֲשֶׁר נֹדַע לָהֶם כִּי אָמְנָם מְקַפִּידִים שְׁנֵי הַשְׁתַּתְּפִים כָּל יְמֵיהֶם עַל סְעֵדַת מְלוּוֹת מְלָכָה כְּרָאוּי, וַיְהִי לְפָלֵא.

* * *

המשך מעמוד ג'

הסעודה נמשכה שעות ארוכות ולמשתתפים היה קשה לקום ולהתנתק מהאווירה העילאית ששררה במקום. אך גם כשהחלו להתפזר אחרי שזכו להתברך כל אחד ואחד בפרטות ובאריכות מפה קדשו היה הוא יושב ומאריך בסעודה עד קרוב לאשמורת הבוקר.

בטוחים אנו כשם שבהיותו בעלמא הדין היה ממשיך ומשפיע ביתר זאת וביתר עוז בסעודה זו ישועות לעם ישראל אף שם בעלמא דקשוט עומד הוא לפני כסא הכבוד ומעתיר בתחינה לישועת הכלל והפרט ולמשתתפים בסעודה הנערכת לשמו ולזכרו הטהור בבחינת הושיבו ישיבה על קברו בפרט.

לסיום ראוי לציין מה שכתב בצוואתו הק' כי מי שיבא להשתטח על קברו (בבית החיים העתיק בצפת ת"ו) וישיר ג' פעמים את הזמיר רחם בחסדך שכבר הפך להימנון בקרב תלמידיו ובאי ביתו ויתפלל מעומק לבו על הגאולה ואריכות הגלות אזי ישתדל לפעול עבורו בשמים.

זכותו הגדולה תגן עלינו ועל כל ישראל לראות מהרה בשוב ה' ציון מתוך רחמים וחסדים גדולים אכי"ר.

מבחוץ קול פעמוני מרכבה מצלצל, ואל חצר הבקתה נכנסה מרכבה בה ישב פריץ הדור פנים. הלה התדפק אף הוא על דלת הבקתה ובקש מחסה עד שהסערה תחלף ושוב יעלה בידו לצאת מהסבך, אלא שהשודדים מהרו לכלא את הפריץ בבית בהודיעם לו כי ממקום זה לא יוצאים בחיים. בעל פרחו נאלץ הפריץ למסור את כל רכושו לשודדים, אך טרם מותו בקש מהם להביא לו בקבוק יין שרף כדי להרוות את צמאונו. הסכים ראש השודדים לבקשתו של הפריץ, אולם דרש תשלום מלא בעבור המשקה, אלא שפיסו של הפריץ היה מרקן, שכן כל כספו נגזל בידי השודדים. פנה הפריץ אל השתתפים היהודים ששכבו בצד והמתינו למותם, ואחד מהם נזכר שעל צוארו קשור מטבע עתיק כסגלה ושמירה. מסר הפריץ את המטבע לידי השודד, וכאשר קבל את בקבוק המשקה בקש מהשודדים לשתות גם עמו, שכן אין זה מדרך העולם לשתות יחידי. לא ארכו הרגעים, וכאשר שתו השודדים את המשקה, נפל עליהם שתוק והם נכלו כלם כאחד על הארץ כאבנים ונאלמו דם. הפריץ התעשת ראשון, וצוה על שני השתתפים לטל את כל החפצים והרכוש אשר במקום ולהמלט יחד עמו ממאורת השודדים.

כשסיים רבי דוד משה לספור את הספור, נענה ואמר: "יודעים אתם מי היה הפריץ שהציל את שני השתתפים? היה זה דוד המלך בכבודו ובעצמו שהטריח את עצמו כדי להציל את שני היהודים שהקפידו מדי שבוע לסעד את סעדת מלווה מלכה כראוי". לאחר שסיים את ספורו, חזר הרבי לחדרו והחסידיים נותרו משתאים לשמע הספור המפעים. למחרת עם שחר, הגיעו שני סוחרים לטשורטקוב, והתרגשות גדולה נכרה על פניהם. השנים ספרו, כי שתתפים הם בעיר פלונית ואמש

שערי סיפור

מאת: קובי לוי

דמי תיווך

סוגרים עיסקה היום, אני סוגר את העסק... תבין אותי, אשתי הודיעה לי חד-משמעית... שאם לא אחזור היום עם כסף טוב הביתה, אז ממחר אני בלשכת העבודה... מצידה שאקטוף תפוזים בקיבוץ, אשטוף כלים במסעדה של פרנקו, העיקר כסף בטוח."

"אני מבין אותה", מלמל נחום, וניסה לדמיין לו מקום עבודה חדש... קשה לו לחשוב על פרידה מציקי.

שעתיים חלפו, והשניים ספרו זבובים שלא היו שם מפאת הקור. הטלפונים לא צלצלו, וכשהם חייגו אף אחד לא ענה להם. תכל'ס, זה באמת הריח כמו היום האחרון. הפתעה.

בשעה 10.09 נכנסה למשרד הגב' לולו מרציאנו, אלמנה מבוגרת עולה מצרפת. היא פגשה מאחורי השולחן שני פרצופים חיוורים וחמוצים, אך לא אמרה נואש. "אני לחפש דירה שלושה חדרים ברחוב שמואל הנציב, אם אתם יכולים", ביקשה בעגה צרפתית אופיינית.

החמיצות מפניו של ציקי פינתה מקומה לחיוך מאולץ. הוא דפדף במחברתו וגילה את דירתו של אברמיקו לויקו שכבר ארבע שנים מחפש לקוח מתאים, אך לשווא. "יש לי דירה ברחוב הזה", אינפץ ציקי כלאחר ייאוש.

"אפשר לראות?" ביקשה האלמנה. שתי מטריות יצאו זו אחר זו טופפות בגשם, 150 מטר הליכה.

ציקי פתח את הדלת, וקריאת התפעלות השמיעה האלמנה "הו כמה יפה ונעימה הדירה הזו... כמה הוא כסף לרצות?". ציקי הביט בפנקס שלו ואמר בחוסר תקווה "150,000 דולר".

סיפור בן 30 שנה. נעים להכיר את מתווך הדירות הנודע יצחק אזואלוס, המכונה ציקי.

ובכן ציקי, בן 40, נשוי ואב לשלושה ילדים, עשה עסקים לא רעים בעירו, ושמו הטוב הביא לפתח משרדו קליינטים מצוינים. אלה מכרו הללו קנו, והוא גזר יופי יופי את קופון התיווך שנע בין 1% ל-3%, תלוי במצב הרוח של הקליינטים או בחלקת לשונו המקצועית. תכל'ס זה לא הסיפור.

מה הסיפור? הנה הסיפור. כבר חצי שנה ששום עיסקה לא נסגרת. קליינטים מטפטפים פה ושם, וכשהוא מנסה לשדך ולשבור צלחת, אז שוברים את ההגה ימינה או שמאלה, ונייט, אין חוזה אין קופון, והכי נורא- אין פרנסה.

הגברת אזואלוס מבינה את המצב, אבל אין לה לחם לפי הטף לשובע, ועם כל הכבוד לענף הנדל"ן, מבחינתה שיחפש ענף אחר שייצר למשפחה גבינה דגים ועופות. צודקת. הפקיד המיתולוגי שלימינו של ציקי, נחום הג'ינג'י, כבר התחיל להריח את סופו של המשרד. למה? כי ציקי כבר התחיל להשחיל משפטי ייאוש לחלל "מצב כזה אני לא זוכר מזמן. אין לי כסף לשלם שכירות בחודש הבא", במילים אחרות ציקי רומז לנחום כי המשכורת שלו מתנדנדת בין אור לצל. באמת, יובש כזה גם נחום לא זוכר מאז נכנס לעבוד, לפני יותר מעשר שנים.

"גם אני מריח את הסוף" הנהן נחום בעצב תוך משמוש נמשיו.

היה זה בוקר חורפי, שעה שמונה בבוקר כשציקי נכנס למשרד, הרתיח קומקום והכין שתי כוסות קפה.

"תראה נחום, היום זה היום הקובע. אם לא

שערי סיפור

שתעביר לי 15,000 דולר, חוק זה חוק". ציקי מתחנן על נפשו: "עשה טובה, אלמנה מסכנה... אני מוכן להחזיר לך את דמי התיוון ששילמת לי, 3,000 דולר, רק תוותר לה, קצת רחמים..."

אברמיקו מהרהר שנייה ושולף משפט "או. קיי. אני מוכן, אבל בתנאי שתחזיר גם לצרפתייה את דמי התיוון ששילמה לך. אם אתה מרחם עליה, אז עד הסוף".

ציקי מחוויר עוד יותר, עיגולים שחורים בעיניים מנסים לשתק אותו, הוא שואף אוויר ומסכם: "קיבלתי, תגיע למשרדי, אתה ולולו מקבלים בחזרה את דמי התיוון, אני לא עומד בדמעות שלה".

כעבור 20 דקות כיסיו של ציקי רוקנו, האלמנה ואברמיקו קיבלו את שלהם ויצאו כל אחד לדרכו.

"אתה לא נורמלי?" זעק נחום אדום ומזיע מתמיד "בגללך המשרד נסגר... חסר לך שאזמרלדה אשתך תדע מה עשית, מי מוותר על 6,000 דולר!?!"

"תירגע נחום, ממעשה טוב לא יכול להיות רע", ניסה ציקי למצוא כמה מילים דתיות. נחום שטף את פניו. 12.00 בצהריים, המשרד עגמומי מתמיד. נחום מניח מרפקים על השולחן, ראשו רועד ופיו ממלמל משהו. ציקי שרוע על הכורסא הרבה יותר חיזור. "סוגרים נחום, סוגרים".

פרק ב'

בעל-הבית כידוע הוא הקב"ה. שעה אחת בצהריים וגשם שוטף. למשרד נכנס ז'קי ארמוזו, איש מזגנים ותיק שחולם לעבור דירה למרכז העיר. "תגיד לי ציקי, יש לך דירה ברחוב שמואל

"זה בדיוק מתאים בשבילי, אני עכשיו לסגור עיסקה", אמרה האלמנה.

ציקי ירד לטלפון הציבורי ותפש את אברמיקו לויקו בחנות הצעצועים שלו. "אמברמיקו יש קליינט, מוכנה לשלם מה שביקשת".

כעבור חצי שעה במשרד הזורח משהו של ציקי, בנוכחות עורך הדין חמור-הסבר זרח קופולוביץ, נחתם חוזה. אברמיקו מוכר בשמחה, לולו קונה בגילה, ושני הצדדים מבלי למצמץ שלשלו 2% מכל צד לכיסיו של ציקי, סך הכל 6,000 דולר.

נחום הג'ינג'י זרח כמו שמש אדומה לפני שקיעה. "חתיכת נס ציקי, תתקשר לאשתך תגיד לה העסק ממשיך..." ציקי היה עסוק בקיפול הדולרים לכיסו, וכשנחתם הכל דיווח לאשתו, "ניצחנו". היא שמחה. אין לא?

העסק לא נגמר.

בשעה 11.30 צלצול טלפון, נחום מרים, בכי מעבר לשפופרת. האלמנה הצרפתייה בוכה ברעש גדול, ולרגע הם חשו שהשפופרת נרטבת להם באוזן.

"עיקלו לי החשבונות בצרפת. אני לעשות ערבות לבן שלי, והוא להסתבך בעסקים, לקחו הבנק כל הכסף. רוצה לבטל עיסקה". ציקי מחוויר "אבל גברת את צריכה לשלם 10% על ביטול העיסקה, 15,000 דולר זה בחוזה".

הצרפתייה שבורה, "לא יכולה, אני להתחנן, אתה איש טוב ותציל אותי".

ציקי מרגיש צביטה בלב, מתקשר לאברמיקו המוכר, "תקשיב אברמיקו, היא מעוקלת, אין לה אפילו חצי דולר, לקחו לה הכל ואני מאמין לה".

אברמיקו מתעקש "יש סעיף ביטול בחוזה,

שערי סיפור

על כל העסקאות, ובסה"כ 12,000 ירוקים".
השעה שתיים ועשר דקות, עורך דין חמור-
הסבר קופולוביץ מגיע רטוב כולו. שני חוזים
נחתמים, אברמיקו מרוצה, ארמוזו מרוצה,
נחום הכי מרוצה, וציקי משלשל לכיסו
12,000 ירוקים.

אחרי שהלכו כולם, נחום הרבה יותר אדום
מפעם, נוטף זיעה כמו מפלי הניאגרה ורועד
מהתרגשות. "לא מאמין... לא מאמין... אין
דברים כאלה".

ציקי לא מגיב, נועל את המשרד ממשש את
השטרות בכיסו הימני, בצומת הוא מבחין
בטלפון ציבורי, "אני חייב לספר לאשתי מה
התרחש במשרד".

היא עונה מיד והוא מספר לה הכל. היא
כמעט מתעלפת.

השיחה נגמרת, מתחיל שוב טפטוף.

הוא נע לכיוון מעבר החציה ומבחין לצד
המדרכה בחבילת... מרשרשים ירוקים
עטופה בגומי חום. בזריזות הוא מרים אותה
ורץ למשרד לספור את האוצר. "ריבוננו
של עולם, אין לך גבול, כשאתה משפיע אז
משפיע".

ציקי מתחיל לספור בזריזות, הפלא ופלא
יש כאן... 12,000 דולר במדויק. "וואוואו,
להרוויח 24,000 דולר בחצי יום..." ליבו פעם
בקצב מואץ ביותר, הוא הכניס ידו לכיס
הימני לחבר את שתי החבילות... אבל הכיס
הימני היה ריק...

פרי קטן מאחורי הסיפור.

נרגש כולי סיפרתי לאשתי ולילדיי את
הסיפור הנ"ל, כאשר "הפרי קטן" בראשי,
לחזור על המסר של ציקי "שממעשים טובים
יוצאים דברים טובים".

הנציב?".

ציקי פוקח עין תורנית, תמהה קלות "כן,
רוצה לראות?".

שתי מטריות יוצאות לגשם, טופפות זו אחר
זו. הדלת נפתחת.

"דירה מקסימה", מלחשש ארמוזו. "כמה?".

"המוכר רוצה 150,000 דולר" מעדכן ציקי
ללא שביב תקווה.

"מתאים לי, אבל אני לא מסוגל לקנות, לפני
שאני מוכר את הדירה שלי", אמר ארמוזו.

"ואיפה הדירה שלך?" התעניין ציקי, לבן כמו
שלג דאשתקד.

"ברחוב ששת הימים", עדכן ארמוזו. ציקי
ירד לטלפון הציבורי, "אברמיקו, יש לי פה

קליינט רציני תחזור בבקשה לדירה".

"החלטת לשגע אותי היום?! כעס אברמיקו,
ולמרות הכל עלה על הווספה.

"אני מוכן להוריד 150,000 על הדירה שלך"
הנהן ארמוזו, "אבל רק אחרי שאמכור את

הדירה שלי... שברחוב ששת הימים".

"ששת הימים?" שאל בהשתאות אברמיקו,
"אשתי יש לה חלום ורוד לגור שם... אפשר

לראותה".

שלוש מטריות טופפות זו אחר זו למרחק
300 מטר, מזרחה. הדלת נפתחה ואברמיקו

הנפעם שאל "כמה?".

"150,000 דולר" השיב ארמוזו ללא היסוס,
"זו בובה של דירה".

"קנייתי" קפץ אברמיקו, "בוא נסגור חוזה.
לא צריך להעביר חצי דולר לאף כיוון, רק

נעביר בעלות בטאבו באמצעות החוזה,
והיידה שיהיה מזל וברכה".

"רגע, רגע", קפץ ציקי המתווך לשיחה: "אתם
אולי שכחתם אבל שניכם חייבים לי דמי

תיווך, כל אחד מכם הוא קונה וגם מוכר. 2%

שערי סיפור

מאת: קובי לוי

השנור המיליון

הנדבן ללא גבול, וקותי עצמו היה מעריץ של רבו, ודאג לשדר לכל עבר קיתונות של "אמונת חכמים" עקב עצותיו המחכימות והמועילות של הרבי.

מנהלי הבנקים גם הם אהבו את הגביר יקותיאל ארציאלי, שכן חשבונו באופן תדיר הלך והתעצם, תזרים ההכנסות הגיע כמעט מכל מקום בעולם, בדולרים, ביינים, ביורו, במה לא.

עד אותו בוקר, בוקר מר ונמהר. באותו בוקר חש ארציאלי שעולמו הולך להחרב עליו. העתון הכלכלי "קוסמוס" פירסם תחקיר ענק לפיו עסקיו של ארציאלי אינם כשרים בלשון המעטה. הוא נחשד בשיתוף פעולה עם גורמים פליליים ועם סוחרי נשק מתועבים. ההכפשות היו מחרידות ומבישות. העיתון הבטיח להמשיך ולחקור, כשהוא מבטיח שזה רק קצה הקרחון... ואכן כן, מדי שבוע ומדי יום נוספו עוד כמה עלילות. מבחינת התקשורת דמו של האיש הותר, וההכפשות התעצמו כגלים בסערת צונאמי.

אחרי שבועיים הוא התמוטט והובהל לביה"ח. לאחר שלושה ימי בדיקות מקיפות יצא הרופא המטפל דר' סטיבנסון ואמר לרעייתו ולבניו: "צר לי, אבל לאביכם יש גידול ממאיר במעי הגס. אנחנו שוקלים עכשיו דרכי טיפול".

הדמעות שנשפכו שם באותן דקות היו כמי-נהר. ההון, ההצלחה, העושר, הנדיבות, הכבוד, היו שווים כקליפת השום. השמחה והששון של ההצלחה הכלכלית נמחו במבול של הדיכאון והאסון הרפואי... הם רצו אבא חי, בריא, ולא אבא חולני ונרדף ע"י

השמחה והששון, הדיכאון והאסון שימשו בערבוביה אצל ר' יקותיאל ארציאלי איש העסקים הנודע, שעסקיו המלבלבים חבקו עולם מחד, אבל מאידך התקשורת זינבה בו יומם ולילה והתוצאות המדאיגות של הבדיקה הרפואית שעשה לא מכבר הורידו את מפלס מצב רוחו, אל מתחת למצולות-ים.

יקותיאל ארציאלי, המכונה קותי, היה חסיד נאמן של האדמו"ר שלו, ששכן כבוד בארה"ב ותחת כנפיו הרחבות פעלו - בקדחנות מפוארת - מוסדות נפלאים של תורה וחסד. קותי, אב לששה ילדים כשרוניים ויראי שמים, היה יד ימינו של האדמו"ר, וכל עיסקה שיזם או רקם עברה תחת עיניו הבוחנות ומוחו הגאוני של האדמו"ר, שידע בשאלה או שתיים להוציא את הערמונים מן האש, ולאבחן סכנות מוקשים ושאר מרעין בישין, העלולים לפגוע בחסיד האהוב והטוב שלו.

למותר לציין כיר' יקותיאל ארציאלי היה נדבן בקנה מידה עצום, אשר לא אחת ולא שתיים היה משלשל את כל (!!!) רווחיו לקופת המוסדות, מה שהפך אותו לעמוד החסד המרכזי והבולט בשערי החסידות הגדולה. האדמו"ר שליט"א הכיר תודה והוקיר את פעליו הברוכים של העסקן הנודע, והקפיד תמיד שישב סמוך אליו ב"טיש", דאג אישית לקנות לו אתרוג מהודר לפני סוכות, וערך חופה וקידושין לשלושת צאצאיו שנישאו בשעט"מ.

חיבה עמוקה שררה בין השניים. האדמו"ר נהג לשבח את עינו הטובה של קותי, וליבו

שערי סיפור

יעזור להציל עוד תינוק של בית רבן ולהגדיל תורה וחסד...". והוא אסף דולר לדולר, סנט לסנט. בלילות הוא נרדם מתחת לגשרים או בתוך מחסנים עזובים. מלון? שלא יעלה על דל שפתיכם.

הו, הו, והיו גם בזיונות מבישים ומרים. "נוכל, גנב, עז פנים" זעק לעברו מיליונר ברובע העסקים של לונדון. "הסתלק לי מהעיניים חתיכת נוכל", המיליונר טרק את הדלת בפניו של קוטי ההמום. הוא שרך רגליו בגרם המדרגות המוביל למדרכה לעיניהם הבורקות והשמחות לאייד של עשרות אנשים ששמעו את הבזיון הגדול. קוטי רצה לבלוע את הקסקט ממבוכה. ליבו היה שותת וסדוק, הוא רצה לעלות למטוס הראשון ולחזור הביתה... אך מה לעשות המשימה עדיין לא הסתיימה.

בשכונת היוקרה רוג'רס האוס הוא ספג עוד חרפה פומבית. הגברת המבוגרת שפתחה לו את הדלת החליטה משום מה, שקוטי הוא הפורץ ש"ניקה" את ביתה בשבוע שעבר מכל התכשיטים. היא לחצה על כפתור סמוי סמוך למזוזה הדלת, ותוך שתי דקות הגיעה ניידת משטרה עם שני שוטרים קשוחים שכבלו בזריזות את השנורר קוטי באזיקים, והכניסו אותו לניידת.

אתם מבינים, קוטי ארציאלי המיליונר הענק, עם דרכון מזויף, עם זהות שאולה, עם אלבום תמונות וכמה אלפי דולרים תרומות שאסף, הושלך לתא מעצר כמו אחרון השיכורים, לועס לחמניה עבשה ושותה מים מכוס אלומיניום מעופשת. אוי לאותה בושה, או לאותה כלימה. באותן דקות של עלבון

התקשורת. טוב פת חרבה ושלווה בה. רזה, רועד ועצוב, ניצב קוטי מול האדמו"ר וביכה את מצבו. "אני יודע שהכל משמים כבוד הרב. אבל כאלה מכות חזקות, בתוך זמן קצר. המחלה מבהילה אותי... מי יודע כמה זמן נותר לי לחיות. והתקשורת רומסת את כבודי, והפירסומים עלולים לגרום לי נזק כלכלי עצום... אין לי טרוניות חלילה כלפי שמיא, כבוד הרב... אבל אני נבון, מסוחרר, מבולבל".

הוא התיישב על כסא העץ מול הסטנדר של האדמו"ר ומחה דמעות גדולות. איש העסקים ארציאלי דמה באותן דקות לאחרון האומללים שבדור.

האדמו"ר סימן לו לגשת אליו. קוטי ניגש וקרב אוזנו אל פיו של רבו. "לך בני, עשה מה שביקשתי ממך ומן השמים ירחמו". זה היה המשפט האחרון בעצתו של הרב.

למחרת נפרד קוטי מבני משפחתו. "אל תדאגו לי בבקשה. אני אקח את התרופות כמו שציווה הרופא, עשו לי טובה ואל תתקשרו אלי. פעם בשבוע, בערב שבת אתקשר להגיד שבת שלום".

איש העסקים הנודע יקותיאל ארציאלי נחת בלונדון. בנמל התעופה "היתרו" הוא החליף את חליפת העסקים שלו בחליפה פשוטה, לבש חולצה לבנה מקומטת ועלובה, חבש לראשו קסקט צמר אפור ויצא לעשות... שנור.

הוא עבר מוילה לווילה, מחנות לחנות, ממשרד למשרד, הציג את אלבום התמונות של מוסדות האדמו"ר שלו וביקש צדקה. "אני שליח של האדמו"ר" סיפר "כל דולר

שערי סיפור

ארציאלי על מסכת של השמצות ורכילויות ללא שום הוכחה עניינית. המקור שהזין את העתון התברר כנוכל ממדרגה ראשונה, שניסה להפליל את ארציאלי עקב יריבות עסקית. פרקליטיו של ארציאלי ביקשו 3 מיליון דולר פיצויים מן העתון כפשרה, כדי להמנע ממשפט דיבה מקיף ומתיש כשידם על התחתונה. לבסוף התפשרו על שני מיליון דולר. הצ'ק הוסב לפקודת מוסדות "תפארת התשובה", בית תמחוי גדול וחדיש שחנך האדמו"ר בפאתי השכונה.

במעמד חיתוך הסרט לחש האדמו"ר לקותי "בני חביבי, עכשיו נטפל בסקרנות שלך. נפלו עליך צרות קשות ואיומות. למה? ובכן נתת צדקה ביד רחבה, בשמחה ובמאור פנים, אבל בפנים עמוק בלב, קיננה בך אותה גאווה ארורה שאיימה לסלק אותך מן העולם ולהפוך את צדקותיך ותרומותיך לחסרות תועלת רוחנית. את ניצוץ הגאווה הזה צריך היה לבער מן העולם, כי הוא חלילה, רצה לבער אותך מן העולם בקיצור ימים ושנים. העתונות זינבה בך וביזתה אותך, כדי שתחזור בתשובה אך נשאת זקוף... אחר כך באה המחלה הנוראה. התמוטטת, אבל בלב עדיין קיננה בך אותה גאווה מטופשת, כאילו אין נדיב וצדיק כמוך. קותי יקירי, הביזיונות של הגלות, התחושה שאתה שנורר עלוב ומבוזה ספוג בזיונות וגידופים, הצליחה לעקור ממך את המחלה הארורה ביותר. הגאווה. אני אוהב אותך" אמר האדמו"ר "לו יהי חלקי עמך, בעל תשובה גדול שכמוך". קותי חיבק ארוכות את רבו, והודה לקב"ה שקיבל את חייו במתנה.

ושפלות הוא הרגיש כאילו נשמתו פורחת לה, וחדשה ניטעת לה במקומה. הרגשה כזו שרק מרגישים, אבל אי אפשר לתארה במילים.

אחרי שלושה חודשים אפופי בזיונות נחת קותי בניו-יורק ועם אותה חליפה מיושנת ומבישה והקסקט האפור על ראשו ביקש להכנס לאדמו"ר. המשב"ק לא האמין למראה עיניו, הוא זיהה את המיליונר ארציאלי, וחשב שהשתבשה עליו דעתו...

"אתה רוצה אולי כדור הרגעה" שאל המשב"ק. "לא אני רוצה להכנס לאדמו"ר". קותי ארציאלי מצא את עצמו עומד מול האדמו"ר שרכן על הגמרא וניגן את לימודו. "רבי, רבי", קולו נשנק. הוא ניגש לרב, שחיבקו בחום רב. הוא התחיל למרר בבכי כמו ילד קטן, והרב מלטף את מצחו של חסידו הנאמן ולוחש לו "קותי יקירי, הגלות שלך נגמרה, הנח את התרומות על שולחני ורוץ לבית-החולים, תבקש שיעשו לך בדיקות חוזרות".

הרופאים היו המומים... הגידול נעלם כלא היה, שום שריד למחלה הממארת לא נמצא. "אתה אדם בריא" אמר לו ד"ר סטיבנסון כשהוא כמעט בולע את לשונו מתדהמה. "הצילומים הראשונים אומרים יש גידול, בצילומים האחרונים אין זכר ושארית, קרה פה נס".

אחר כך הוא ניגש למשרד הראשי של עסקיו. העתון "קוסמוס" של אותו יום הונח על שולחנו. הכותרת של הדף הראשי היתה ענקית. "התנצלות". מערכת "קוסמוס" התנצלה בפני איש העסקים יקותיאל

שערי מעשה

מספר אהבת חיים דף קמ"ח

נזכר ששכח לקחת את הפנקס, ויהי כאשר חזר לבית החרשת כדי לקחת את פנקסו וירא והנה אש גדולה בתוך בית החרשת ונבהל מאד, בפרט בראותו שהאש הזו אינה כדוגמת אש רגילה אלא מין אור גדול יוצא מהכלל, ויהי כאשר קרב אל הפתח וישמע קול והוא יודע ששום אדם אין בפנים בלתי הפועל שלו, ויסתכל מן הסדקים וירא זקן ישיש אחד בתואר מלאך ה' צבאות יושב ולומד עם הפקיד שלו, נתן אזנו לשמוע וישמע שהישיש הזה אומר להפקיד שלו מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו היכן מצאתיו? בסדום. עד כאן לשון המדרש, והוא סתום וחתום, אבל כך שנינו במתיבתא דרבי יעקב: בסד"ם נוטריקון ב'ס'עודה ד'דוד מ'לכא, ויהי כששמע בעל הבית את הדברים האלו שמח שמחה גדולה, וידע שהפקיד שלו הוא לא אדם פשוט, ובבקר השכים והלך אצלו ובקש ממנו סליחה, אולי ח"ו נגע איזה פעם בכבודו ויסלח לו, אמר לו הפקיד אם כן זכית לראות את אליהו הנביא ז"ל זה סימן טוב לך שאתה ראוי לך, ואני רואה במצחך שבזכות סעודה רביעית שאתה מקיים תמיד בליל אליהו הנביא זכית לזה. ועתה תדע שאין לי עוד רשות להמצא במקום הזה ותיכף אני נוסע למקומי, וכן היה נפרד ממנו ועקר דירתו לעיר אחרת.

ומצאתי מעשה נורא בענין סעודה רביעית בזקן אחד שהיה לו בית חרושת של יין שרף בפנה נדחת באחד מהכפרים שברוסיה, והיו לו פועלים יהודים וערלים. והפועל הראשי שלו היה יהודי נאמן, ותמיד היה משרת את אדונו באמונה, והוא עבד אצלו הרבה שנים, וכאשר ראה שהוא כבר זקן קרא לבעל הבית ואמר לו: אדוני שמעני, עד כאן התחום, עד היום עבדתי אצלך זה כמה שנים, אבל יותר מזה איני יכול לעבוד כי זקנתי ואין לי עוד כח להמשיך, אמר לו בעל הבית: שמעני. הלא עתה יודע שכמה משפחות יהודים יראים מתפרנסים מבית החרושת הזה, ואם אתה תעזוב אזי זה יגרום לנו נזק ח"ו. כי אתה היית עובד באמונה ואת מי אשים במקומך? אמר לו: אני יש לי ידיד אחד והוא איש נאמן וירא שמים, ואני אנסה לדבר אתו אולי יתרצה למלאת מקומי, וכן היה, שלח אחריו והוא הסכים, וגמר עם בעל הבית שיתן לו חדר מיוחד בתוך בית החרשת, כי הוא לא נוסע לביתו כי אם בחגים, ויתחיל הפועל החדש הזה לנהל את בית החרשת באמונה, ובעל הבית היה מנהגו שבכל מוצ"ש אחר סעודה רביעית הולך לבית החרשת ומבקר את כל החשבון של כל השבוע, ונזדמן פעם שלאחר שבקר את החשבונות וחזר לביתו

שערי מעשה

מעלת סעודה רביעית

וגם היה אחראי על הפמוטים.
החסידים חשבו אותו לאיש
פשוט, ולא יחסו יחס מיוחד,
עד שהתגלה ע"י הבאבא
סאלי זכותו תגן עלינו.

לאחר פטירת האדמו"ר
לקח על עצמו הרב פיש את
סעודת מלווה מלכה, והיה
מתאמץ כל השבוע בעיקר על
הסעודה, יום אחד נכנס אליו
האדמו"ר מלעלוב לביקור וראה
שהרב פיש מצחצח את הפמוטים
האדמו"ר מלעלוב שאל את הרב פיש
כבוד הצדיק מדוע כבודו מתאמץ כל כך
ומקדיש זמן רב בהכנות של הסעודה?

אמר לו הצדיק הרב פיש כיוון שאתה נחשב
בשמים לאחד מצדיקי הדור אגלה, סוד
כמוס מאז שנגלו אליו אליהו הנביא ודוד
המלך וגילו לו את סודות מלווה מלכה ואת
התיקונים שנעשים בעולמות העליונים מאז
הוא לא הרפה, והשקיע מאמץ רב בסעודה
זו.

זכות הצדיקים תעמוד לנו,
המשך יבוא בעלון הבא

מאת: הרב שמעון כהן

האדמו"ר הקדוש מבעלזא
לאחר השואה האיומה הגיע
עם קומץ חסידים לארץ
הקודש. והיה בצער גדול
כיוון שהרבה חסידים לא
החזיקו מעמד בשואה.

הוא ניסה לבנות את החצר
של בעלזא וגם לעזור לכל
באי התופת מהשואה. ולא
ידע באיזה אופן הוא יוכל לעזור
בצורה הטובה ליושבי הארץ. באחד
הימים התנמנם האדמו"ר והוא מצא את
עצמו בעולמות העליונים ואז במתיבתא של
מעלה שאל במה אפשר לשקם את היהדות
של השואה. נאמר לו בשני מילים סעודת
- מלווה מלכה, אז הבין שזה יכול להביא
רפואה ותשובה נכונה למצב הקיים. התחיל
בסעודה כאשר כל מוצאי שבת היו מתקבצים
חסידים ועושין את הסעודה ביחד עם
האדמו"ר הקדוש לאחר תקופה קצרה ראה
הצדיק הנסתר הרב פיש ברוח קודשו שבוקע
אור גדול ממעונו של הרבי מבעלזא והבין
שיש דברים בגו. הלך והתקרב לרבי מבעלזא
והיה אחראי על סידור השולחנות בסעודה

הגליון יו"ל ע"י:
עמותת דוד מלכא משיחא
ע.ר. 0-57123-58 פקס ודוא"ל:
king@dmm.org.il / 02-5855514
ת.ד. 57011 ירושלים
ניתן לשלוח תגובות לעורך י. הלוי
וכן ניתן לתרום או לפרסם חסויות

ניתן לקבל את הדיסק המקורי
של סעודת "מלווה מלכה
והזמירות שהוקלט אצל
רבי אברהם פיש זצ"ל
במחיר של 50 ש"ח
ניתן להשיג במערכת

אין המערכת אחראית על תוכן המאמרים!